

CHALUPKA A GRUNT

Stá™eda, 08 leden 2014

Jako dítě jsem zbořila spoustu věcí. Těba kdy jsme chodili se sousedy dlat vajeiny a párky do lesíka k C. Víkendové celodenní výlety na Frýdlantské koupaliště, kde mě našili plavat :-), dovolené, návštěvy u sousedů, ať už víkendové nebo Silvestrovské. Tak jsem zbořila jezdit na "dolinu" k babičce.

Babička měla chalupku asi necelý kilometr od našeho domu, v takovém údolíku mezi lesy. Kousek od jejího domku měla grunt teta s kámesníčkou. Teta měla dvě děti. Dceru po těžké mozkové obrně, na invalidním vozíku. S touto vždycky hrávala. Měla spoustu barbín (tehdy ještě nedostatkové zboží :-), takže jsme je oblékaly, hrály si s nimi, chodily ven. Dokonce jsme se spolu učily. A syna, který s náma vyváděl různé neplechy. Pořád tam bydlí, i její dcera, jen Slávek už není mezi náma. Měla jsem to tam tak ráda! Kolem chalupky a gruntu se vždycky pohybovala hotová zoologická zahrada. Měli tady krávy, ovce, prasata, husy, kačeny, slepice.. Káčka za náma chodily jako nohsledi. Vzpomínám, jak jsem krmila telátko, mělo krásný drsný jazyk a nádherné velké hnědé oči. Měli tu snad až na konci cokoli, co má 2-4 nohy a dá se chovat. Babička měla chalupku malou, nic srovnatelného s dnešními domy. Po vstupu se člověk ocitl naproti takové delší místnosti, kde byl divan a naproti našim obrovská knihovna, plná knih. Blízko knihovny v rohu stál malinký pecek, v kterém se topilo. Na obě strany z této místnosti byla další místnost, vpravo jídelna, vlevo ložnice. V jídelně hned u vchodu pod oknem byl stůl, židle a naproti kachlová kamna. Z jídelny se šlo malinkou chodbou do garáže, který měl samostatný východ ven. Ložnice byla velká místnost, které vévodil manželská postel a pak tu byly další dvě lžnice. Tam jsem spávala já a sestra. Ložnice byla namořená tmavým mahagonem. Byla vyřezávaná, měla po obvodu vyřezávané copánky, na čelech postele ornamenty a v prosklené vitríně skleněného andělíčka. Zahrada byla upravená. Pod pivňkami měla takové místo, kde stála malilinká vyřezávaná chaloupka s odklápací stěhou, pracovaná do nejmenšího detailu. Tu jsem vždy obdivovala. Babička měla krásnou romantickou zahradu, každé kamínky a kytka tam měla svoje nenahraditelné místo. Zahradou se vinuly kamenné chodníčky, nad kterými se klenuly oblouky obrostlé různými kečkami.

- Načas strávený na chalupce a gruntu s babičkou ráda vzpomínám.
- Na péřové duchny, pod kterými se nešlo hnout ani přes ně vidět.
- Na rána, kdy se člověk budil, v pecku praskal oheň a po chalupce se rozhostilo teploučko.
- Na to, jak na louku před chalupkou chodily srnečky a na to, jak jsme v létě z kopečka, který vedl k lesu, pod chalupkou váleli sudy.
- Na vršku toho kopečka byla rovinka, na které byla ohrada pro ovce. Vzpomínám na starého Klegu, jak zaháněl ovce do ohrady a chlívě klasickým voláním "baaaroiiii do chlívaaaa". Chlív byl vlastně taková jedna velká stodola, z menší části zděná. Pro zvířata, jinak dříve. Měla dvě velká vrata a v patě seník, kde po čebíku.
- Na seník vzpomínám moc ráda. Ne, že by se tam děly nějaké nepřístojnosti, ale moc ráda jsem tam chodila. Někdy, když se seno shazovalo dovnitř stodoly o patro níže, jsme shora skákali dolů do sena. Poprvé jsme měli strach, byla to přece jen výška, ale jakmile jsme to zvládli, k smrti ráda jsem si vylezla čebíkem nahoru a sama tam dokázala ležet hodiny a koukat, jak se kvírama v dříve stěhou prodíralo sluníčko a jak v tom sluníčku poletoval prach.